

Gloria kíváncsian nézte barátait, akiknek olyan mély élményben volt részük, mely teljesen átformálta világszemléletüket. Rose tért magához először, szemeit lassan kinyitva, kicsit kábultan ült fel, és tekintetével Gloriat kereste. A nő szemeiből nyugalom, biztonság, szeretet áradt, és ez abban a pillanatban számára az egész világot jelentette. Könnyekkel küszködött és ruháját simítgatta, miközben fel-felpillantott „vezetőjükre”. Gloria lénye meleg, fényes mosolya belengte a teret. Rose valami olyasmit fedezett fel benne, ami eddig teljesen elkerülte a figyelmét... Úgy tűnt, a nő energiája, a belőle áradó fény csodákra képes, hiszen néhány pillanat múlva az átélt félelmek, megrázkódtatások teljesen eltűntek, és békésen szemlélte a két férfit, akik lassabban tértek vissza a jelenbe.

Ryan arca torz formát öltött, mintha még mindig szenvedne, a levegőt is nehezen vette. Ahogy kinyitotta szemeit, értetlenül nézett Gloriara, aki fényével körbeölelte. A férfi meggyötört arca szép lassan kisimult és próbálta megérteni, mi is történt vele. Hol Rose tekintetét kereste, hol Gloriat figyelte, nem tudta, hogy a többiek mit élhettek át, az elmúlt néhány percben... Bár valójában fogalma sem volt róla, hogy mennyi ideig tartott az utazás, végtelen hosszúnak érezte, és olyan terhekkal érkezett vissza a szobába, melyek alatt majdnem

összeroskadt a lelke. De Gloria és a belőle áradó béke segített feldolgozni őket. Valami furcsa üresség fészkelte be magát helyette. Felállt és egy pohár vízért indult a konyhába, úgy érezte, az éltető nedűre most nagy szüksége lehet. Gloria utána ment és kezét a vállára tette. A férfi szemeiben az értetlenség és a vágy keveréke tükröződött és a nő érintése ezt némileg enyhítette.

- Nyugodj meg Ryan, most már minden rendben lesz, a folytatás rajtad áll, te teremtesz – hangja egyszerre volt megnyugtató és óvatosságra intő, mintha egy tanító állt volna vele szemben.
- Rendben, igyekszem... – Ryan mohón kortyolta a friss vizet, közben a nő szemeit fürkészte. – De, én nem tehettem ilyen szörnyűségeket, én nem lehettem. – A férfi elkeseredetten, könnyes szemmel állt a pult mellett, mint egy kisgyermek.

Gloria kezével végigsimított a vállán, majd a háta közepére helyezte tenyerét. Ryan olyan forróságot érzett és kellemes békét, hogy egy pillanatra elfelejtette, mi történt vele. Nézte az imádott nőt, és a vágy egyre erősebben ébredett benne.

- Gloria, én nem tudom, mit mondhatnék... én nem akartam rosszat senkinek. Én csak a szerelmet akartam

és a testi örömeiket – az utolsó szavakat halkán suttogta, hogy a többiek ne hallják meg.

- Tudom, de a mód, ahogy ezeket el akartad érni, az út, nem volt helyes.

Ryant a nő szavai mellbe vágták, üres poharára tévedt tekintete, zavarban volt, nem tudta, hogyan viselkedjen. Gloria visszament a nappaliba, időt hagyott neki, hogy megeméssze a történeteket.

Patryck miközben ébredezett, mosolygott, és kék szemeiben valami különös fény derengett. Gloriat nézte hosszan, szavak nélkül, közben érezte, ahogy a másik két ember őt figyel, de számára ők most nem léteztek. Csak Gloria számított, tudta, hogy a Mesélő újból itt van, elérhető közelségben. Most már az is világossá vált számára, hogy miért érezte mindig úgy, mintha évezredek óta ismernék egymást, és végtelen béke szállta meg a közelében. Vonzotta a nő, tisztelte, és soha nem mert közeledni feléje, mintha belül valami vészfék működött volna, ami tisztában volt a múlt veszteségeivel.